

Karen Kingsbury

Geliefd

Roman

Vertaald door Cora Kool

Voorhoeve

Het lukte Katy Hart maar niet om haar ogen open te doen. Ze kon zich maar niet onttrekken aan de vreemde, diepe slaap die haar in zijn greep hield.

Ze hield de hand van Dayne Matthews vast, ging helemaal op in het gevoel van zijn huid tegen die van haar. Maar er klopte iets niet. Dayne voelde meer aan als een vreemde dan als een vriend en hoewel de zon al onder was, voelde het zand onder hen warm aan. Te warm. Dayne keek haar aan, diep in haar ogen, waardoor ze vergat hoe vreemd het was om op een privéstrand in Los Angeles naast een van Hollywoods grootste sterren te zitten. Hij zei: ‘Het is nooit mijn bedoeling geweest om beroemd te worden.’

Het werd kouder en het begon te waaien en te sneeuwen. De sneeuwvlokken waren zo groot dat ze ze in haar handen kon opvangen en ze hadden adembenemend mooie patronen. Dayne zei dat het tijd was; ze moesten gaan, terug naar het hotel.

Nadat ze overeind waren gekomen, verdween de sneeuw en zo ver het oog reikte was er zand te zien. Zand en grote groepen dicht struikgewas – en opeens was er een klikgeluid te horen. En nog eens. En nog een paar keer. Tientallen tegelijk. Camera’s. Overal waar ze keek, waren camera’s te zien en heel veel mensen. Duizenden mensen, die allemaal fluisterden: *Dit is de tol die je voor roem betaalt. De tol voor roem. De tol voor roem.* En Dayne leidde haar naar het struikgewas, het kwam steeds dichterbij.

Met een ongecontroleerde beweging sprong een vrouw

met gelig haar uit de opeengepakte bosjes en greep Katy van achteren bij haar armen vast.

Katy gilde, hard en schrill, maar voordat Dayne te hulp kon schieten, haalde de vrouw opeens een mes tevoorschijn. Nee, geen mes, maar een zwaard. Een lang, gebogen zwaard.

‘Houd je stil, anders ga je eraan,’ siste de vrouw naar Katy. Ze duwde het lemmet hard tegen Katy’s keel. Ze bleef duwen totdat Katy niet meer kon slikken of om hulp kon roepen; zelfs fluisteren lukte niet meer.

Dayne! wilde ze naar hem schreeuwen, maar er kwam geen woord over haar lippen. *Dayne, help me!* Katy trilde over haar hele lichaam en ze verstijfde.

En Dayne kwam dichterbij, steeds dichterbij. Hij zei geen woord, maar uit zijn blik bleek dat hij Katy wilde helpen, dat hij haar wanhopig graag wilde helpen.

Katy probeerde adem te halen. Maar het lemmet werd nog harder tegen haar keel geduwd, zodat haar luchtpijp werd dichtgeknepen. *Blijf waar je bent, Dayne! Ze gaat me vermoorden. Ik voel het mes op mijn keel.* De woorden welden in haar op, maar ze kon ze niet uitspreken, de druk van het glimmende lemmet was te groot.

‘Slet!’ klonk de sissende stem bij Katy’s wang. ‘Je gaat zo meteen nog veel meer last krijgen van dat mes.’

Dayne fluisterde iets en opeens raasde een gele auto over het zand naar hen toe, recht op hen af. Het gebrul van de motor klonk steeds harder.

Katy voelde dat de woede van de vrouw achter zich toenam, ze voelde haar trillen van haat.

Dayne stak zijn hand uit, maar er sneed iets langs de hele lengte van haar arm en er begon bloed op haar vingers te druppelen.

God, waar bent U? Help me, alstublieft! Dayne, ze gaat me vermoorden! Haar geschreeuw weerklonk diep in haar binnenste

en zocht wanhopig een weg naar buiten toe, maar die was er niet.

Er kwamen steeds meer mensen met een camera, *klik, klik, klik*. Alle lenzen waren rechtstreeks op Katy gericht. Het waren er nu zo veel dat Katy niet meer langs hen heen kon kijken. Ze vormden een dicht opeengepakte kring en binnen die kring werd het steeds rumoeriger.

Opeens gebeurde het. De golven kwamen tot bedaren en het werd stil. Muisstil. Katy voelde dat de waanzinnige vrouw het mes een paar centimeter omlaag bracht. Dayne kwam in slow motion op hen afgerend, sneller lukte hem niet, en Katy wist – ze wist het met elke vezel in haar lichaam – dat hij haar niet op tijd zou bereiken. De camera's legden elke stap, elke beweging vast. Het gekklik klonk luider, luider dan haar eigen hartslag. Dayne trapte met alle kracht die hij in zich had tegen het mes, het vloog omhoog en werd een zeemeeuw, die een krijsend geluid liet horen, klapwiekte en snel wegvloog over de Grote Oceaan.

Dayne viel tegen de vrouw aan en werkte haar tegen de grond. Ze kwam op haar rug terecht en hij hield haar stevig in zijn greep. De gele auto was op nog geen drie meter afstand, dreigend, met loeiende motor. Dayne schreeuwde: 'Rennen, Katy! Ren voor je leven.'

Maar het was te laat. De blik van de vrouw veranderde: werd wreder. De zeemeeuw dook omlaag vanuit de lucht en werd opnieuw een mes. De vrouw pakte het en stak het regelrecht in...

'Mevrouw.' De stem klonk rustig, vriendelijk.

Katy voelde iets kouds tegen haar gezicht en kwam met een schok overeind. Ze knipperde twee keer met haar ogen en alles verdween – de vrouw, het mes, zelfs Dayne. Ze was niet op het strand, op het warme zand, en werd niet aan-

gevallen door een vrouw met een zwaard. De kou tegen haar wang was het raampje van de Boeing 757.

‘Mevrouw, u moet uw stoel omhoog zetten.’ De stem was afkomstig van een stewardess.

Katy keek langs de twee zakenmannen in de stoelen naast haar en zag de stewardess. Ze voelde dat haar wangen rood werden. ‘Sorry, ik was in slaap gevallen.’

‘Dat geeft niets.’ De vrouw glimlachte beleefd naar haar. ‘Ik wil u alleen vragen om uw stoel weer goed te zetten.’

‘Ja, prima.’ Ze deed wat haar gevraagd werd en merkte toen pas dat ze buiten adem was; haar handpalmen waren klam. Ze probeerde rustig uit te ademen. *Rustig maar, Katy. Rustig.*

Die hele beproeving was maar een droom geweest – een droom die, afgezien van de sneeuw en de brullende auto zonder bestuurder, precies zo was als wat zich een jaar geleden had afgespeeld.

Katy voelde dat haar hartslag afnam, dat ze rustiger kon ademen. Alles zou goed komen. De rechtszaak tegen de doorgedraaide fan vond deze week plaats en Dayne had haar gewaarschuwd dat de media-aandacht overweldigend zou zijn. Maar dat zou ze wel overleven. Haar getuigenverklaring zou niet langer dan een paar dagen in beslag nemen. Misschien zelfs korter.

Ze keek door het raampje naar buiten, zag de nevelige zons-
ondergang, en in een fractie van een seconde dacht ze er weer
aan terug. Ze dacht terug aan de week toen ze serieus had
overwogen om een hoofdrol te accepteren, met Dayne Mat-
thews als tegenspeler. Ze was weer terug op het strand, hand
in hand met Dayne – ze voelde opnieuw het zeebriesje door
haar haar en de verwarde gevoelens die door haar heen gin-
gen. De werkelijkheid was al even ongelooflijk als de nacht-
merrie die ze net had gehad.

Katy huiverde. Ze ging met haar vingers naar haar keel en

wreef zachtjes over de plek waar ze gedurende die vreselijke minuten het mes had gevoeld. Het lemmet had striemen veroorzaakt, die ze twee weken lang met make-up had moeten wegwerken.

De stalker zou haar hebben gedood. Als Dayne haar niet had overrompeld, zou Katy nu niet in het vliegtuig zitten, zou ze niet onderweg zijn om te gaan getuigen. Dan zou ze gewoon een van de vele slachtoffers van moord zijn geweest in Los Angeles. Ze voelde dat ze kippenvel kreeg op haar armen. Hoelang had die vrouw hen die avond in de gaten gehouden? Gedurende die angstaanjagende minuten had ze twee stemmen gebruikt, twee personages, ze was zowel Chloe als Anna, maar de politie had hun daarna haar echte naam verteld.

Margie Madden.

Op het moment dat Dayne zich op Margie had gestort, had Katy zich los kunnen rukken. In de seconden daarna maakte Dayne een fout die hem bijna het leven kostte. Katy had moeten toekijken, had gezien hoe hij zich had gedraaid en naar haar had geroepen om het alarmnummer te bellen. Uit zijn blik bleek dat hij wanhopig graag wilde weten of alles goed was met haar. En gedurende de paar seconden die hij daarvoor nodig had, had Margie het mes weer gegrepen. Ze had haar arm omhoog gebracht, vastbesloten om Dayne ermee neer te steken.

Katy voelde zich misselijk nu ze het hele voorval weer beleefde. Het mes glom in het maanlicht en ze schreeuwde zijn naam. Net op tijd wist Dayne zich om te draaien en in één snelle, vloeiende beweging trapte hij het mes uit Margies hand en rukte hij haar weg van Katy. Pas toen wist Katy zeker dat ze buiten gevaar waren.

Zelfs toen Dayne de vrouw met haar gezicht naar beneden tegen de grond hield, bleef ze doodsbedreigingen spuien. *Jij gaat er ook aan, Dayne. Jij gaat er ook aan.*

Katy haalde diep adem en ging verzitten. Zo was het genoeg. Over een paar dagen zou ze die verschrikking nog eens moeten doormaken in de getuigenbank. Het had geen zin om misselijk te worden door alles nu opnieuw te beleven. Ze draaide zich naar het raampje toe. De glanzende stralen van de ondergaande zon schenen op haar kant van het vliegtuig en de warmte voelde goed.

Voor Los Angeles waren temperaturen van boven de dertig graden voorspeld. Katy had een witte, mouwloze bloes aan. Afwezig draaide ze haar linkerarm, zodat ze het smalle litteken kon zien, dat ene, fijne lijntje van acht centimeter op haar bovenarm. De plek waar Margie Madden haar had gesneden, om aan te geven dat ze het mes zou gebruiken, dat ze eropuit was om te moorden.

De droom kwam niet uit de lucht vallen. Het was de droom die ze de afgelopen twee weken drie keer had gehad. Overdag, tijdens lange gesprekken met Jenny en Jim Flanigan – het stel bij wie ze in huis woonde – voelde ze dat ze er klaar voor was om de confrontatie tijdens de rechtszaak aan te gaan. En wat dan nog als ze Margie Madden in de ogen moest kijken en tegen haar moest getuigen? Wat maakte het uit dat ze de aanval opnieuw moest beleven in het bijzijn van een jury en een massa mediamensen van over de hele wereld?

Margie zat achter de tralies en dat zou ongetwijfeld zo blijven. De vrouw vormde voor haar geen enkele bedreiging; dat probeerde Katy zichzelf althans wijs te maken. Maar haar nachtmerries waren in tegenspraak met dat vertrouwen. En de camera's – er waren altijd camera's – maakten haar duidelijk dat er nóg een gevaar op de loer lag. Een gevaar dat een bedreiging vormde voor haar privacy en dat even tastbaar was als de bedreiging die Margie had gevormd.

Het gevaar van de paparazzi.

Als de rechtszaak de volgende dag eenmaal was begonnen, zouden ze naar elk flard van het verhaal dat ze maar kon-

den vinden op jacht gaan. Ze zouden vrijwel zeker te weten komen wie zij was en dan zou het voor hen een fluitje van een cent zijn om erachter te komen dat zij – Katy Hart, een christelijke theatercoach uit een klein stadje – de mysterieuze vrouw was die Dayne Matthews op het strand had gekust, vlak voor de aanval.

Katy keek naar de stad, naar de bergen die San Fernando Valley omringden. In haar woonplaats was de theatergroep nu druk bezig met de repetities voor *Narnia* – de laatste productie van het seizoen van het Christelijk KinderTheater. Rhonda Sanders, Katy's vriendin en choreograaf, zou de kinderen begeleiden en ervoor zorgen dat alles op rolletjes bleef lopen totdat zij terugkwam. Dat was mooi. De voorstelling ging de eerste week van juni in première – over een maand.

Ze voelde een knoop in haar maag. Hoe zou het dan staan met haar goede naam?

Dayne had haar er twee dagen geleden, toen ze elkaar voor het laatst hadden gesproken, al aan herinnerd dat ze de pers zo veel mogelijk uit de weg moesten gaan. 'Buiten de rechtbank mogen ze ons niet samen zien, Katy. Jouw naam staat op het spel.'

Daar had ze even over moeten nadenken. 'Het zou toch heel normaal zijn als wij samen zijn?' Het hele mediagedoe was voor haar nog zo nieuw. Ze had haar telefoon steviger vastgegrepen in een poging om het te begrijpen. 'Zolang ze niet denken dat je mij hebt gekust, kan dat toch geen kwaad?'

'Mijn impresario is ermee bezig. Hij is in gesprek met mijn advocaat, Joe Morris.' Dayne had even gegrinnikt, maar het klonk triest. 'Mijn impresario is al de hele week bezig om met een geloofwaardig verhaal op de proppen te komen dat we aan de pers kunnen vertellen. Iets wat ze aannemelijk vinden, zodat we jou uit de schijnwerpers kunnen houden.'

Niet dat het ook maar iets zou uitmaken, met wat voor verhaal ze ook kwamen. Als Katy in de loop van de week eenmaal in de getuigenbank had plaatsgenomen, zou de waarheid beslist boven water komen. De reden dat ze met Dayne op het strand was geweest, wat ze hadden besproken en wat ze voorafgaand aan de aanval hadden gedaan. De openbare aanklager had beloofd te protesteren als er vragen kwamen die niet rechtstreeks betrekking hadden op de aanval. Maar toch...

Ze kneep haar ogen samen en keek naar de vele huizen en wegen beneden haar. *God, wilt U me alstublieft helpen? En ervoor zorgen dat mijn privacy en mijn naam intact blijven? Ik heb Uw bescherming nodig.*

Er kwam geen antwoord, geen zachte fluistering diep vanbinnen. Maar er schoten haar twee Bijbelverzen uit Matteüs te binnen. ‘Kom naar Mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal Ik jullie rust geven. Neem Mijn juk op je en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden.’

Katy liet de woorden tot zich doordringen. Haar angst werd minder, het beeld dat er tijdens het proces honderden camera's op haar gericht waren verdween. Rust voor haar ziel. Ja, dat was precies wat ze nodig had als ze in Burbank uit het vliegtuig stapte. Als ze ervoor open stond dat God haar rust en vrede schonk, dan zou de tijd in Californië snel en zonder incidenten voorbijgaan.

Maar hoe zat het met dat andere gedeelte van dat vers? ‘Neem Mijn juk op je en leer van Mij.’ Wat hield dat in? Betekende het dat God voor haar op de eerste plaats moest komen, wat ze al probeerde sinds ze Dayne Matthews kende? En wat had dat voor invloed op de tijd dat ze niet met de rechtszaak bezig waren? Vooral nu Dayne en zij de afgelopen paar weken zo naar elkaar toe waren gegroeid.

De laatste tijd hadden ze elkaar bijna elke avond gebeld. Hij

had gesproken over zijn pas ontdekte geloof, over zijn vaste voornemen om de rest van zijn leven door te brengen zoals zijn adoptieouders dat hadden gedaan, zoals zijn biologische familie dat blijkbaar nog steeds deed. Hij las in zijn bijbel en zijn geloof werd steeds sterker. Telkens als ze elkaar spraken, vertelde hij over alles wat hij weer ontdekt had.

‘Ik lees elke dag,’ had hij de laatste keer dat ze elkaar spraken tegen haar gezegd. ‘In de Bijbel staat dat ons lichaam niet aan ons toebehoort. We zijn gekocht en betaald.’ Hij zweeg even. ‘Ik word er gewoon misselijk van, Katy. Van al die jaren dat ik maar deed waar ik zin in had, dat ik met ik weet niet wie allemaal naar bed ben geweest. Geen wonder dat ik het gevoel had dat er iets ontbrak.’ Zijn stem werd zachter, nadenkend. ‘Soms kan ik niet geloven dat God ooit van iemand als ik kan houden.’

Katy had niet lang willen stilstaan bij de vreemde jaloezie die haar na zijn bekentenis overviel. Ze had haar ogen gesloten en tegen hem gezegd waar hij behoefte aan had. ‘God heeft je vergeven. Dat moet je nooit meer vergeten.’

Hun gesprekken waren diepgaand, maar sprongen van de hak op de tak. Het ene moment spraken ze serieus over God en het volgende moment dolden ze met elkaar over de CKT-voorstelling *Narnia* die voor de deur stond.

‘Wat dacht je ervan om Hollywood even achter je te laten en de rol van Aslan de leeuw te spelen?’ had ze hem een week geleden gevraagd. ‘Wat ik ook probeer, het lukt me niet om de leeuw die ik nu heb te laten grommen. Het is gewoon een aardige, lieve knul, blij dat hij mee mag doen. Het enige wat hij doet is een beetje lachen en vol ontzag naar alle anderen kijken.’

Dayne lachte. ‘Dat klinkt heel wat beter dan mijn laatste klus.’

Er was iets aan het veranderen tussen hen, waardoor hun vriendschap sterker werd en ze allebei duizelden van de

mogelijkheden die openlagen. Op de goede dagen, althans.

Op slechte dagen ging Katy naar de plaatselijke supermarkt om een tabloid te kopen. Er stond altijd iets in over Dayne – als het niet op de cover was, dan in ieder geval binnenin. Roddels over de vrouwen met wie hij uitging en wie er verliefd op hem waren, geruchten over een mysterieuze vrouw met wie hij afsprak op het strand of die met hem over de hoofdweg langs de Grote Oceaan toerde. Ze wilde heel graag geloven dat zij misschien de vrouw was over wie ze het hadden. Maar ze had zo haar twijfels. Ze was tenslotte sinds januari niet meer in Hollywood geweest.

Katy sprak nooit over de dingen die ze las. Maar het zette haar aan het denken. Wat er ook tussen hen zou gebeuren, het kon nooit een gewone relatie worden, zoals haar vriendinnen Ashley Baxter Blake en Jenny die met hun man hadden.

Maar toch waren hun gesprekken van de laatste tijd geweldig.

‘Je gelooft nooit wat er is gebeurd,’ zei hij tegen haar. De emotie in zijn stem was rauw. ‘Ik heb mijn biologische vader ontmoet. We zaten op een bankje en hebben zeker een uur met elkaar gepraat.’ Hij zweeg even. ‘Jij bent de enige aan wie ik dit heb verteld.’

Dayne had nog altijd de naam van de man niet genoemd, waar hij woonde, of andere bijzonderheden, maar de verandering in hem na die ontmoeting was onmiskenbaar. Hij leek sterker en behept met een zelfvertrouwen dat niet zozeer toe te schrijven was aan wie hij zelf was, maar aan hoe hij vanbinnen werd. Een vertrouwen dat ergens diep vanbinnen aan het toenemen was. Voor Katy was het nieuws over zijn biologische vader en Daynes sterker wordende geloof als iets wat van God afkomstig was, het soort werk dat alleen God tot stand kon brengen.

Ze had het er met Rhonda en Jenny over gehad en wilde dat ook doen met Ashley. Haar drie vriendinnen hadden ge-

beden en soms op een vriendelijke manier geopperd dat Dayne met geen mogelijkheid de juiste persoon voor haar kon zijn. Maar nu... nu begon zelfs Jenny te twijfelen.

Er moest natuurlijk voor allerlei dingen een oplossing worden gevonden. Het belangrijkste waren de paparazzi en het feit dat Dayne in Los Angeles moest blijven totdat hij zijn huidige contract had uitgezeten – nog vijf films met de studio waarvoor hij werkte. Afgaande op hun gesprekken van de afgelopen tijd had Katy er geen idee van hoe ze het moesten overleven om zo lang van elkaar gescheiden te zijn.

Het leek allemaal heel eenvoudig: hoe meer hij met haar praatte, hoe meer hij aan haar vertelde dat God dingen in hem losmaakte – hij bad voor haar tijdens zijn dagelijkse ochtendwandelingen langs het strand – hoe onmogelijker het werd om haar gevoelens te ontkennen.

Ze gaf meer om hem dan ooit tevoren.

Het vliegtuig landde. Katy pikte haar bagage op en huurde een auto. Ze kon niet wachten om Dayne te zien. Ze hadden elkaar twee maanden geleden voor het laatst ontmoet.

Ze checkte in bij haar hotel en wachtte tot het moment daar was. Volgens Dayne hadden de paparazzi zich de laatste tijd wat rustiger gehouden. Hij ging niet meer naar nachtclubs, ging niet langer naar de restaurants of andere plaatsen waar hij vroeger vaak kwam.

‘Mijn vorige impresario zei al dat dit zou gebeuren,’ had hij tijdens hun laatste gesprek verteld. ‘Hij zei dat fotografen christenen uit de weg gaan.’

‘Maar weten ze het dan?’

‘Dat is nog maar de vraag.’ Hij zweeg even. ‘Misschien voelen ze zoiets aan. Ik gedraag me te voorbeeldig. Niet dat

ze geen enkele interesse meer hebben. Ze nemen nog steeds elke dag een stuk of honderd foto's van me.'

'Honderd?' Katy kon het nauwelijks bevatten.

Hij grinnikte. 'Eerst waren het er duizend.'

Katy had de neiging om iets te zeggen over de roddels die ze in de bladen had gelezen, maar ze hield alles voor zich. Hij was haar geen enkele verklaring schuldig. Als het klopte dat hij zo veel tijd doorbracht met andere vrouwen, met zijn hoofdrolspeelsters en andere actrices, dan hoopte ze dat God haar dat duidelijk zou maken. Op die manier kon ze deze week vriendschappelijk met Dayne omgaan en hem laten gaan – dit keer voorgoed.

Tot het zover was, moest ze ervan uitgaan dat de bladen niet wisten wat zij wist, dat Dayne iemand werd die ze niet meer herkenden. En vanavond zou ze die veranderingen uit de eerste hand meemaken.

Dayne had met haar op het strand afgesproken. Dat kon gerust, had hij gezegd, omdat de fotografen minder vaak dan vroeger op de loer lagen bij zijn huis in Malibu. Hij dacht dat ze de paparazzi vanavond makkelijker zouden kunnen ontlopen, nu het proces nog niet begonnen was. Ze zouden pas morgen van haar afweten en de bijzonderheden pas te weten komen als zij dinsdag of woensdag getuigde. Op dit moment hadden de paparazzi er nog geen enkel idee van wie zij was.

'En trouwens, daar moeten we het nog over hebben, over hoe jij met hen moet omgaan,' had Dayne gezegd. 'Je moet goed voorbereid zijn, Katy.'

Nu de rechtszaak over een uur of twaalf zou beginnen, geloofde ze hem meer dan ooit.

Het was warm toen ze die avond in haar huurauto op weg ging naar het strand. Ze had makkelijk zittende strandkleding aangedaan en daarover een getailleerde lichtblauwe bloes met lange mouwen.

Twintig minuten later vond ze een plekje op de parkeerplaats bij Malibu Beach, niet ver van de plek waar de paparazzi de laatste keer dat ze hier was foto's van haar hadden willen maken. Ze keek om zich heen, zoals Dayne haar had opgedragen – voor het geval er fotografen waren of andere mensen die zich verdacht ophielden. In dat geval moest ze weer de weg op gaan en naar de oprit van zijn huis rijden. Hij zou dan de garage opendoen, waarna ze binnen kon parkeren. Maar als de paparazzi haar ontdekten, konden ze niet naar het strand gaan. De fotografen zouden uit alle macht proberen om achter de identiteit van Daynes gast te komen.

Oké, zei ze tegen zichzelf, maak je niet druk. Ze waren gewoon twee vrienden die bij elkaar kwamen om te praten. Maar wat ze zichzelf ook inprentte terwijl ze uit haar auto stapte, de werkelijkheid viel niet meer te ontkennen.

Katy bewoog zich snel, keek om zich heen. Overal op de parkeerplaats waren mensen bezig met het inladen van strandstoelen en andere spullen in hun kofferbak. Een paar surfers maakten beneden bij de douches voor het toiletgebouw hun planken schoon. Maar niemand keek naar haar. Ze kwam bij het zand en keek over het strand. De kustlijn was minder verlaten dan in januari. Een paar gezinnen waren aan het spelen bij de branding en her en der verspreid zat een stelletje, met de gezichten naar de zee gericht.

Het zand voelde warm aan toen het over haar sandalen en tussen haar tenen kwam. Ze zou dolgraag even stoppen om ze uit te doen, maar Dayne had gezegd dat ze moest blijven lopen. Ze kwam dicht bij het water, waar het zand steviger was, en ging naar links. Nadat ze misschien tien meter gelopen had, kwam er over een van de duinen gehaast een man naar haar toe.

Net toen ze aanstalten maakte om wat sneller te gaan lopen, begon de man op luide fluisterton te praten. 'Katy,

ik ben het.’ Dayne kwam vanuit de schaduw tevoorschijn en hield gelijke tred met haar. ‘Blijven lopen.’

Het besef dat hij naast haar liep, zette haar zintuigen op scherp. Ze merkte alles aan hem op, hoe lang en sterk hij was in vergelijking met haar en hoe goed het voelde als hun armen om de zoveel passen langs elkaar streken. ‘Zijn ze hier in de buurt, de fotografen?’ Ze probeerde strak voor zich uit te kijken, maar ving onwillekeurig telkens een glimp van hem op. Raar toch dat, nu ze met Dayne in het openbaar was, het net was alsof ze een rol speelde, alsof ze de scène die ze bijna een jaar geleden voor *Dream on* hadden geoefend opnieuw beleefde.

‘Nee.’ Hij grijnsde kort naar haar. ‘Maar ik kon je niet in je eentje over het strand laten lopen. Het is hier in deze tijd van het jaar drukker.’ Hij stopte zijn handen in de zakken van zijn shorts en bleef doorlopen. ‘Ik heb gezien dat je je auto parkeerde en om je heen tuurde of alles in orde was.’ Hij keek over zijn schouder. ‘Met de paparazzi neem ik geen enkel risico.’

‘O.’ Ze zei het zachtjes, maar gunde zich een snelle blik in zijn richting. ‘Daar ben ik blij om.’

Ze liepen gestaag door en na een paar minuten begon Dayne langzamer te lopen. Ze bleven staan op een paar meter afstand van de trap naar zijn huis. Hij keek aandachtig van links naar rechts over het donker wordende strand en draaide zich om, zijn gezicht was nu naar de branding gericht. Niets wees erop dat er mensen bij hen in de buurt waren. Hij haalde diep adem en glimlachte naar haar. ‘Volgens mij zijn we met zijn tweetjes.’

Ze trapte haar sandalen uit. ‘Mmmm. Dat zand voelt heerlijk.’

Hij keek haar recht in de ogen en tuurde vervolgens weer naar de door de maan verlichte branding. ‘Het is nog heerlijker om jou weer te zien.’

Hij hield zich doelbewust op een afstand, dat voelde Katy. In de openbaarheid was de dreiging van de fotografen alles-overheersend.

Ze ademde de zilte zeelucht in en groef met haar tenen dieper in het zand. ‘Ik kan nog niet geloven dat ik hier ben.’ Ze hield haar hoofd schuin, keek hem weer aan. ‘Je bent anders dan eerst.’

‘Anders?’ Hij grinnikte en trapte wat zand naar haar voet.

‘Op een goede manier.’ Ze ging rechtop staan en voelde het briesje. Alles aan de zee was geweldig, zeker na een dag in het vliegtuig. ‘Volgens mij zijn het je ogen.’ Ze aarzelde een beetje om hem dat te vertellen. ‘Alsof ik Jezus daarin kan zien.’

‘Echt waar?’

‘Ja.’ Ze staaarde naar de branding. Het bonzen van haar hart leek het geluid van de golven te overstemmen. Door de telefoon had ze gemerkt dat er bij hen allebei dingen aan het veranderen waren, het ging allemaal dieper, het was intenser. Maar hier, nu ze hem in levenden lijve zag, kreeg ze bijna knikkende knieën van de aantrekkingskracht tussen hen. Ze had er de grootste moeite mee om niet toe te geven aan haar gevoelens.

Bijna een minuut lang zei hij niets, hij stond gewoon naast haar, de zeewind streek over hen heen, hun ellebogen raakten elkaar. Vervolgens zuchtte hij diep. ‘Hier kan ik echt niet tegen.’

Hij hoefde niet uit te leggen wat hij bedoelde. Katy voelde het ook. Het was onnatuurlijk dat ze samen waren en elkaar niet eens konden omhelzen. Ze ademde langzaam uit en probeerde rustig te blijven, waarna ze haar ogen naar hem opsloeg.

Op hetzelfde moment draaide hij zich met zijn gezicht naar haar toe. ‘Katy.’ Hij pakte haar handen, verstrengelde zijn vingers met die van haar en keek weer – uiterst be-

hoedzaam – om zich heen. Toen deed hij waar ze allebei naar snakten. Hij legde zijn armen om haar middel en trok haar tegen zich aan. ‘Hier kijk ik al zo lang naar uit.’ Hij streek met zijn wang tegen die van haar. ‘Ik heb je zo ontzettend gemist.’

Ze sloeg haar handen om zijn nek en ging helemaal op in zijn ogen. Daar blonk een liefde uit die alleen maar afkomstig kon zijn van God. In combinatie met het zweempje maanlicht dat door het water werd weerspiegeld was zijn nabijheid meer dan ze aankon. Hij trok haar dicht tegen zich aan en ze liet haar hoofd tegen zijn borst rusten. ‘Hoe komt het’ – ze keek op en zag de glans in zijn ogen – ‘dat ik me pas compleet voel met jouw armen om me heen.’

In eerste instantie leek het erop alsof hij haar vraag wilde beantwoorden, maar in een fractie van een seconde veranderde er iets tussen hen. Hij legde zijn handen om haar gezicht en drukte op een ongelooflijk tedere manier zijn lippen tegen die van haar.

Maar op het moment dat de kus begon, net toen zij zich weer herinnerde hoe geweldig het was om zijn armen om zich heen te voelen, bewoog er iets in het struikgewas. Er klonken gehaaste voetstappen en ze hoorden het gekklik van camera’s.

Angst vermengde zich met adrenaline.

Opeens kwamen twee mannen tevoorschijn uit het struikgewas onder Daynes huis – een van hen was er de vorige keer dat ze hier was ook bij, de ander was veel jonger.

Katy bracht haar hand voor haar gezicht, maar het was te laat.

De mannen versperden hen de weg naar de trap en ze begonnen in hoog tempo foto’s te maken.

‘Doe je hand omlaag,’ fluisterde Dayne tegen haar. Hij schermde haar af met zijn lichaam, trok haar dicht tegen zich aan en sloeg zijn arm om haar heen terwijl hij haar snel

om de fotografen heen loodste naar de deur die bij zijn trap uitkwam.

De camera's hielden pas op met klikken op het moment dat Dayne en Katy binnen bij zijn privétrap waren. Zelfs toen sloegen de mannen tegen de ruim twee meter hoge omheining. Een van het schreeuwde: 'Hoe heet ze! Kom op, Matthews. Het is geen actrice. Vertel gewoon hoe ze heet.'

De ander viel hem bij. 'Zij is die mysterieuze vrouw, of niet? Die morgen naar de rechtbank moet?'

Pas toen besepte Katy ten volle wat er was gebeurd. De paparazzi hadden het uitgedokterd. Al die tijd was ze de grote onbekende geweest. De fotografen wilden dolgraag weten wie die vrouw was die afgelopen januari in Daynes gezelschap was; ze zouden pas rusten als ze meer wisten. Misschien hadden ze haar naam dan wel niet – nog niet. Maar op de foto's van vanavond was ze in haar volle lengte te zien – ook haar gezicht en haar verbazing – plus het feit dat ze innig werd omhelsd door Dayne Matthews. En dat kon maar één ding betekenen: aan haar leven zoals zij dat kende, kwam binnenkort een eind.

Dayne dacht eraan om achter de fotografen aan te gaan. Katy en hij stonden bij de trap, met bonkend hart, schuilend achter zijn eigen omheining en hek. Hij overwoog zich een weg te banen naar het strand, de camera's af te pakken en de geheugenkaarten te verwijderen. Meer had hij niet nodig. Alleen de geheugenkaarten. Dan konden Katy en hij net doen alsof ze niet betrapt waren toen ze elkaar kusten op het strand en zouden buitenstaanders nooit een bewijs hebben dat ze meer dan collega's van elkaar waren.

Maar hij verwierp de gedachte meteen. De fotografen sloegen nog steeds op de omheining, trokken eraan, dreigden hem te vernielen. Hij zocht Katy's blik en fluisterde: 'Alles goed met je?'

Haar gezicht was bleek, maar ze knikte en wees naar de trap. 'Alsjeblieft, Dayne... laten we hier weggaan.' Ook zij sprak zo zacht dat de fotografen het niet konden horen – al helemaal niet door het lawaai dat ze maakten. Maar tijdens het praten klapperden haar tanden. Ze was ongetwijfeld ontgaan.

Hoe had hij zo dom kunnen zijn om met haar op het strand af te spreken? Hij had kunnen verwachten dat de fotografen zich gedeisd zouden houden. Ze wisten dat de rechtszaak bijna zou beginnen, dus ze hadden erop gespeculeerd dat de vrouw met wie Dayne tijdens de aanval op het strand was geweest misschien – heel misschien – een dag eerder zou komen. Zij hadden gelijk en hij zat ernaast. En nu zou Katy de gevolgen daarvan ondervinden.

Hij voelde dat de moed hem in de schoenen zonk. ‘Kom mee.’ Hij sloeg zijn arm om Katy heen en ging met haar de buitentrap op die naar zijn afgeschermd terras en huis voerde. Ze liepen langs de keukentafel naar zijn woonkamer, waar ze buiten adem op zijn leren bank neerploften.

Dayne voelde de woede in zich opstijgen. ‘Dit is helemaal mis.’ Hij had zijn tanden op elkaar geklemd en de woorden kwamen er bijtend uit. ‘Hoe kunnen ze zoiets nu doen?’

Het leek of Katy hem niet hoorde. Ze zat als verstijfd en staaarde in het niets. ‘Denk je’ – ze draaide zich naar hem toe, haar ogen opengesperd – ‘dat ze erachter zullen komen wie ik ben?’

Hij voelde zich smelten. Als er een manier was om haar angst te verminderen of haar te overtuigen van het tegendeel, dan zou hij dat doen. Maar ze had recht op de waarheid. ‘Ja.’ Hij boog zich naar voren en raakte zachtjes haar gezicht aan. ‘Ik vind het zo erg voor je, Katy.’ Hij dacht even na. ‘De foto’s, het verhaal... dat komt begin volgende week allemaal naar buiten.’ Zijn woede nam nog wat toe. ‘Zo werkt dat daar nu eenmaal.’

Ze kreunde en staaarde naar haar schoot. ‘We hadden nooit hierbuiten moeten afspreken.’ Haar stem was niet beschuldigend, maar er klonk overduidelijk spijt in door. Ze keek op, met gespannen blik. ‘Wat gaat er nu gebeuren, Dayne?’

‘Ze proberen zo veel mogelijk over jou te weten te komen voordat de bladen naar de drukker gaan.’ Hij vond het vreselijk om haar dit te moeten vertellen, maar hij moest eerlijk zijn. ‘Soms, als je gewoon weet dat een verhaal de tabloids gaat halen, dan is het bijna beter om hun wat eenvoudige feitjes te verschaffen. Dan is de kans minder groot dat ze heel diep gaan graven.’

Het duizelde Katy een beetje. ‘Wat bedoel je?’

Dayne plantte zijn ellebogen op zijn knieën, liet zijn hoofd hangen en gromde. ‘Ik vind dit vreselijk, Katy. Het spijt me zo ontzettend. Het is helemaal mijn schuld.’

Ze trilde nog steeds, maar minder dan eerst. Er was nu ook in haar blik woede te zien. ‘Het is jouw schuld niet.’ Door de toon waarop ze het zei, wist hij dat ze dolgraag een uitweg wilde vinden, een manier om de pers ervan te weerhouden om dieper te gaan graven. ‘Wat bedoel je precies, hoe kun je ze dat soort informatie geven?’

‘Heel eenvoudig.’ Zijn verslagenheid bleek uit elk woord dat over zijn lippen kwam. ‘Mijn impresario of mijn advocaat zet een persconferentie op touw en verzamelt wat basisgegevens: je naam en leeftijd, je beroep, bijvoorbeeld dat je directeur van een stadstheater bent, waarbij we achterwege laten dat het om een christelijk kindertheater gaat. Hij geeft ook wat namen van mensen met wie ze contact kunnen opnemen, mensen die jij vertrouwt.’

‘Iemand als Ashley bijvoorbeeld? Of Rhonda?’

Dayne had het gevoel dat alle lucht uit zijn longen gezogen werd. Ashley Baxter Blake? Als de pers haar te spreken kreeg, dan waren ze gevaarlijk dicht bij een andere waarheid. En hij was er nog lang niet aan toe om daarover te praten. Hij probeerde zijn stem rustig te laten klinken. ‘Ja, misschien Rhonda, omdat jullie elkaar kennen van het theater. Of Jenny Flanigan.’

‘Dayne.’ Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Ik ben doodsbang. Hoe moet ik die gezinnen in Bloomington onder ogen komen? De bladen zullen beweren dat ik gewoon een van je vele veroveringen ben. Hoe kan ik daarmee leven?’

Die vraag kwam aan. Hij ging achterover zitten en keek naar het plafond. Waarom had hij hier van tevoren niet beter over nagedacht? *Waarom moest dit gebeuren, God? Wat moeten we doen?*

ZOON, STEUN NIET OP EIGEN INZICHT. DENK AAN MIJ BIJ ALLES WAT JE DOET, DAN BAAN IK VOOR JOU EEN WEG.

De fluisterstem ging als een zomers briesje door hem heen.

De woorden waren afkomstig van een vers in Spreuken dat hij die ochtend had gelezen.

Zijn eigen opvatting was in dit geval duidelijk. Foto's van Dayne en de mysterieuze vrouw waren minstens zo veel waard als tien of twintig standaardfoto's van andere Hollywoodsterren, toch? Maar als hij op God vertrouwde, dan zou het op de een of andere manier goed komen, wat er ook op hun pad kwam.

Hij kwam overeind en keek naar haar, naar haar gezicht dat omlijst werd door haar blonde haar, naar haar lieve, onschuldige blauwe ogen. Dit was de vrouw aan wie hij de hele tijd dacht en over wie hij droomde, de vrouw voor wie hij elke dag gebeden had sinds zijn terugkomst uit Mexico. 'Een verovering, Katy?' De opmerking deed erger pijn dan hij aanvankelijk had gedacht. 'Dat denk je toch niet echt, hè?'

Ze stond op, liep naar de andere kant van de kamer en keek hem aan. 'De meeste tijd niet.' Ze stak haar handen in de lucht en liet ze daarna weer langs haar zij vallen. 'Ik bedoel, ik weet niet wat ik moet geloven.' Ze gebaarde naar de glazen deur van het terras. 'Ik lees de verhalen ook. Elke week is er wel een foto van jou met de een of andere vrouw met wie je door LA loopt, met wie je samen eet of met wie je op de set aan het werk bent.' Ze trilde weer. 'De hele wereld denkt dat jij een grote versierder bent, Dayne.'

De woede was weer terug, heftiger dan eerst. Niet zozeer tegen Katy, maar tegen de fotografen die hem geen moment met rust lieten, tegen de verhalen waarmee ze volgende week op de proppen zouden komen – en tegen zichzelf omdat ze door hem in deze situatie was beland. Hij zweeg en na een paar seconden maakte de woede plaats voor verdriet. Hij ging op het randje van de bank zitten en klopte met zijn hand op de plek naast zich. 'Katy, alsjeblieft.' Hij bleef haar strak aankijken, wilde zijn ogen niet neerslaan. 'Kom even hier.'

Haar blik veranderde, werd zachter. Ze kwam naar hem toe en ging dit keer dichterbij hem zitten. ‘Sorry.’ Ze keek hem onderzoekend aan. ‘Dat was niet eerlijk.’

‘Ik kan er niet voor zorgen dat ze geen foto’s nemen.’ Hij pakte haar handen en hun vingers verstrengelden zich. Dit bracht hem even van zijn stuk en hij had moeite om zich te herinneren wat hij had willen zeggen. Hij slikte. ‘Maar er is geen ander geweest.’

‘Dat hoeft je mij niet allemaal uit te leggen.’

‘Je hebt recht op de waarheid.’ Hij wilde haar dolgraag kussen, maar deed het niet. Niet na wat er op het strand was gebeurd. En zeker niet na haar opmerkingen, over zijn veroveringen en dat hij een grote versierder was. Vanavond zou hun vriendschap centraal staan en hun strategie. Ze zouden een plan bedenken waardoor ze de rest van de week konden overleven met zo min mogelijk paparazzi en zo veel mogelijk tijd samen. Hij streek met zijn duim over haar hand. ‘Die vrouwen op de foto’s, daar ben ik mee bevriend. Meer niet.’ Hij begon zachter te praten. ‘Jij, Katy. Jij bent voor mij de enige. Alsjeblieft, laten we samen bepalen wat we met die media doen. We moeten een plan maken.’

Ze hield zijn handen stevig vast, afwachtend. ‘Nu?’

‘Ja.’ Hij ging een paar centimeter naar achteren zitten. ‘We moeten het denk ik als volgt doen...’

In het uur dat volgde legde hij haar zeker tien verschillende scenario’s voor die betrekking hadden op de rechtszaak en hoe ze de pers het best op afstand kon houden. Aan het eind van de avond slaagde hij erin zich aan de belofte te houden die hij zichzelf had gedaan. Hij hield haar dicht tegen zich aan en streefde haar haar. Vervolgens ging hij met haar naar zijn auto – zodat niemand foto’s kon maken als ze terugliepen over het strand – en bracht haar terug naar haar auto.

‘Het is net als de vorige keer dat je hier was, vind je niet?’ Hij glimlachte. Hun gesprek had nu een wat luchtiger toon.

‘Zeker.’ Haar mondhoeken gingen omhoog en ze glimlachte even naar hem. ‘Maar nu hebben we een plan.’

Hij omhelsde haar kort en op dat moment zag hij twee mannen met een camera, die van het strand naar de parkeerplaats kwamen rennen. Dayne deed een stap naar achteren. ‘Je moet gaan, Katy.’ In een tijdsbestek van een paar seconden gaf hij haar nog zo veel mogelijk adviezen.

Het lukte haar om haar auto te bereiken voordat de fotografen haar hadden ontdekt. Terwijl ze wegreed, zag Dayne dat de paparazzi naar hun auto’s holden. Ze zouden haar volgen, dat stond vast. Iets waar ze nooit eerder mee te maken had gehad.

Zijn frustratie leek alle lucht uit zijn longen te zuigen. Hij had moeite om adem te halen. De paparazzi hadden dus een plan – een plan waardoor ze zich deze week misschien wat beter zouden voelen. Maar de schade die al was aangebracht, kon niet meer ongedaan worden gemaakt.

Die schade zou over enkele dagen blijken, in de kiosken.

Katy’s handen trilden terwijl ze naar haar hotel terugreed.

Ze werd door twee auto’s gevolgd; ze bleven net ver genoeg bij haar bumper vandaan om haar auto niet te raken. De fotografen hadden haar gezien toen ze in de auto stapte en door roekeloos te rijden, hadden ze hun achterstand na een paar verkeerslichten tenietgedaan.

Ze klampte zich vast aan het laatste wat Dayne tegen haar had gezegd. ‘Je moet ze negeren, Katy. Niet harder gaan rijden, niet proberen om ze van je af te schudden.’ Hij had haar schouders vastgepakt en haar indringend aangekeken. ‘Ze komen er toch wel achter waar je slaapt. Ze kunnen je verder niets doen. En wat dan nog als ze een foto maken als jij je hotel binnengaat?’